KLUB NOVÝCH NEWCOMERS' CLUB

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail. Reg. No. 3088

388 Atwater Ave.,Mississauga, Ontario, L5G 2A3, Canada. Tel. /905/ 278-4116.

No.3, Vol.30., březen-March 1996.

Marcia Davenport (1903 - 1996)

Během loňské návštěvy České republiky vyhledal vydavatel t.l. místo,kde poslední týden v červnu 1948 vystoupil z auta kamarádů z pražské vysoké školy lesního inženýrství a dal se pěšky /v hubertusu a s batochem na zádech/ k hranicím do západního Německa. Na tom místě protéká Černý potok pod silnicí č.190,východně od Železné Rudy. Jako v r.48 má i dnes potok průzračnou čistou a studenou vodu. Mostek je nový, zábradlí také,les kolem mnohem vyšší, ve srovnání s dobou před téměř 50ti lety. Radu, kde přejít,dal starosta čs.skautů,dr.Velen Fanderlik:"Vystup na kopec zvaný Polom /1295 m/ a pokračuj na jih, směrem na Gross Falkenstein/1312 m/; uprostřed mezi oběma kopci je hranice."A dodal:"Na Polom se dostaneš podle černého potoka". /Mám dojem,že touto cestou v září 1948 přešel illegálně Velen také./ Když jsem po dvou-denním pochodu /většinou v noci/ narazil na hraniční kameny a po několika stech metrech dál uslyšel hovor německých dřevorubců,uvědomil jsem si,že jsem ten"komunistický ráj" zanechal za sebou. Vlakovou jízdenku z Zwiesla do Regensburku s datem 3.7.48 dosud mám.. V Goetheschule jsem narazil na býv.čs.ministra výživy Václava Majera,který přešel promoklý a na smrt unavený. Pomohli mu sociální demokraté z Nýrska. Registrace prováděl jistý Lubomír Trojan,býv.nár.socialista, který hned verboval lidi do své strany v exilu. Později se ukázalo,že ho na západ poslala StB a vrátil se do její náruče,bohužel s jmennými seznamy uprchlíků. Dne 31.7.48 jsem dojel za bratrem Zdenkem do Schwabachu a později do Ludvigsburgu. Pověsti,že toho či onoho poslala na západ Státní bezpečnost,jsem nebral vážně.Proto jsem byl šokován,když v r.95 Úřad pro dokumentaci a vyšetřování činnosti StB ve "Sborníku Securitas Imperii č.2" zveřejnil seznam 14ti známých exulantů,kterým na západ pomohli agenti StB Kašina,Tůma a Zelenka,po schválení velitelem StB Závodským.. MJ

Marcia Davenport, born on June 9 1903, was the daughter of the singer Alma Gluck and herself a successful novelist and biographer.

In the 1930s Marcia Gluck, as she was then, was determined to undertake a biography of Mozart, the first by an American. She travelled to Europe and was enraptured by Prague - "the most beautiful sight in Europe and as cities go, in all the world"...

After the Second World War broke out she met Jan Masaryk who dined regularly at the Davenports' house and in the late 1940s, after an amicable separation from her husband, Marcia Davenport became deeply involved in the post-war fate of Czechoslovakia - which was scarcely happier than under the Nazis. Though she bought an apartment in Prague, she moved to London in 1948. Masaryk, increasingly at the mercy of the Soviet Union, said that he wanted to marry her. Before he could join her in Britain he was found dead, having apparently committed suicide. Marcia remained convinced that he was murdered.

In 1965 Marcia Davenport returned to Prague. "I could thank God that Jan was at peace," she wrote, "that he had not had to witness from the indignity of exile the degradation of Czechoslovaks who violated their birthright and betrayed their country."

In 1990 she returned to Czechoslovakia under happier circumstances. She was greeted by President Václav Havel, attended an exhibition in Masaryk's honour, went to a performance of The Marriage of Figaro, and paid a visit alone to the room from which Masaryk had fallen - or been pushed - into the courtyard.

After the death of Masaryk, Marcia Davenport became something of a hermit herself, living in a house on Lake Como. She published, amongst many other things, Jan Masaryk: A Last Portrait, which was published in Czechoslovakia in 1990.

(Extracts from Marcia Davenport's obituary published in the Daily Telegraph 1.2.1996).

Jan Beneš

Promiňte, že jsem vám vypíchl oko

Je tomu tak, a bylo tomu tak odedávna. S Novým rokem se spojují určité naděje. Letos bude amňa, říkávalo se při té příležitosti.. Občas i bývávala a naděje s ní spojované týkaly se pohříchu hlavně našich kolegů kriminálních. Potom, jak komunismu postupně vypadávaly zuby, bral na sebe formy méně krvavé, avšak o nic méně nemilosrdné, byli jsme vedeni k tomu, abychom se spokojili s málem. Například s tím, že jsme venku z basy, co na tom, že podmíněně, co na tom, že do systému upírajícího nám to nejzákladnější. Právo na spravedlnost. Komunisté podobali se tak vskutku člověku spokojujícímu se s omluvou uvedenou v titulku.

Promiňte mi, že jsem vám vypíchl oko. Na jedno ještě vidíte, že? Takže jsme opět kamarádi.

Komunismus nepozbyl své krvavosti z let padesátých díky svým regeneračním schopnostem, ale okamžikem, kdy začala v těch nejryzejších asiatských tradicích řádit ve vlastních řadách. Moc hezky to simplifikoval Ivan Sviták výrokem o nespravedlnosti dějin netkvících v tom, že byl pověšen Slánský, ale v tom, že nebyl pověšen také Gottwald. Kdyby se těchto časů moci dožil jistý Šverma, zajisté že by neměl v Praze pomník a nejmenoval se po něm most jemuž nebylo navráceno jméno Štefánikovo, neboť by buď sám věšel, anebo byl pověšen. Taková byla logika vývoje komunismu. Komunismus zklamal, protože zklamali jeho nositelé.

Občanské naděje přinášející rok 1968 nevyplynuly z humanismu a lidských kvalit některých členů KSČ, ale z boje o partajní posice předběhnuté občanskou iniciativou, vyšly na světlo a staly se hrozbou i pro Dubčeka a jeho věrné, díky tomu, že podstatná část produktivní generace ještě pamatovala lepší časy První republiky a přála jejich návratu.

Tento generační moment je ten tam. Současná produktivní generace nemá svou historickou empirii, byla jí plánovitě odstraněna a dosud je odstraňována i pouhá paměť. S. Mlynář už není komunista a člen ÚV, ale liberál. Bolševik není proti našemu členství v NATO proto, že by zajišťovalo náš rovnocenný partnerský vztah k Německu a značilo naši opětnou účast v dějinách Evropy namísto dějinách Asie, ale protože se obává o skutečnou nezávislost naší země,... o kterou přece tolik dbal, když seděl na vozíčku moci sám, dodejme. TV obrazovky nám nepředestírají dnes a denně nějakého toho levicového myslitele proto, že by měl co říci, ale v sofistikované péči zafixovat tyto vymlacovače prázdné slámy do obecného povědomí. Nehovořme o První republice, ale dle bolševistického vzoru o republice předmnichovské. Zrádce z roku 1968 nelze trestně postihnout, neboť vlastizrada ve slovu zákona tehdejšího značila zradu socialismu... důvěra v náš právní řád by prý byla (stiháním bezpráví) ohrožena. Proto zřejmě je spokojit se námi raději s právním nečádem.

Podle této logiky by nebylo možno stíhat ani Eichmanna, neboť vyhlazování Židů a dalších obětí holocaustu, dělo se podle tehdejších zákonů Třetí říše... Odboj bratří Mašínů byl odbojem proti legální moci? Co na tom, že režim této údajně legální moci byl mezitím zákonem vyhlášen za protiprávní a tudíž nelegální. Potřebujeme další příklady?

Bereme za symbol skutečnost, že vláda věcí našich se nám v roce 1990 nenavrátila ani v uniformách Hradní stráže, ty tradiční a symbolicky legionářské časů Masarykových a dalších odstranili komunisté. Prvý nekomunistický president nám tam opatřil cosi z tradic cirkusu Kludský. Berme co symbol i skutečnost, že zásadní odpor k jakémukoli projevu devastace komunismu vyjadřoval na budově Národního musea v prosinci 1989 transparent žádající si za preSidenta Václava Havla. Kancelář této hlavy státu i on sám v písemné versi svých nesčetných projevů, příklonil se však k pravopisné úpravě v duchu komunistické jazykové devastace, formou preZident. Tudíž, chtěli jsme presidenta, máme prezidenta. Rozdíl není v písmeni, ale v tom, co symbolisoval Masaryk, který se v osmašedesáti naučil jezdit na koni, a co symbolisuje Havel, který to s tím koněm roku 1990 v šestapadesáti zkusil také, ale brzy toho nechal.

Nemáme také návrat ukradeného, ale restituci. Nemáme návrat ukradeného a odstátnění, ale privatisaci, atd. Péče o jazyk i péče o zemi opět svěřena odborníkům, bez ohledu na to, že k tomu, aby se mohli stát odborníky, museli se dříve stát komunisty. Jejich odbornost tudíž z jejich deklarované oddanosti komunismu pýštila. A heslem doby bylo, že odborníků je nám třeba.

Zde na místě nadmíru výstižný americký vtip

Člověk, který neumí číst a psát je analfabet.

Člověk, který umí číst a psát je alfabet.

Jak říkáme těm, kteří umí jen číst, ale neumí psát?

Odborníci.

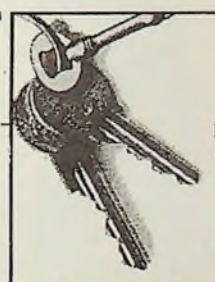
Pocit, že jsme opět jednou byli ošáleni panuje nejen u nás, ale vládne celou postsatelitní Evropou. Nová pokolení nesdílí staré pravdy, pohříchu hlavně ty naše, nikoli proto, že by to byly pravdy špatné, ale proto, že o nich hlavně neví, a že jim připadají, pokud je dokážeme vyjevovat, jako nepraktické a pohříchu, hlavně neprofitabilní. Příklady stavěné na odiv našich časů nejsou příklady mravnosti, morálky a poctivosti, neúplatnosti a zásadovosti, a to třikrát žel i v osobních příkladech naší politické a svobodně volené representace, ale příklady úspěchu finančního stavěného na odiv jako hodnoty základní. Zajisté, veškeré idee, nemají-li vést ve vzduchu musí mít svůj hospodářský základ. Jak se však denně přesvědčujeme, opět například z obrazovek, je tento náš hospodářský základ a znaky jeho úspěchů, spíše základu dubiosního. Stejně dubiosní musí se tedy jevit i myšlenky o ně opřené. Zajisté, že jejich důsledkem bude posléze obecný pád na hubu.

Tolerance vůči společenskému zlu komunismu i vůči společenskému zlu drog, a všem dalším, mají společný základ v základního nedostatku principu vztahu ke zlu v rozporu s masarykovým – A třeba i železem!

S tímto Novým rokem nenastane zlatý věk proto, že jsme si tak předsevzali, ale bude to rok voleb. Volba znamená možnost výběru. V tom případě umožňující na základě občanské vůle odchod těch, kdo v boji se zlem zklamali, kdo zájmů svých, spíše než zájmů svých voličů si hleděl, a jejichž omluvy za vypíchnuté oko nadějí, do nich vkládaných, a sliby já už to víckrát neudělám prostě nebudou přijaty. Závisí to rovněž od toho nakolik dokážeme přesvědčit, že staré pravdy vůbec nejsou špatné jen tím, že jsou staré, ale že právě v jejich odvěkosti vězí i jejich osvědčenost.

Tetina Klečková si dala inzerát do novin: "Prodám rybářské náčiní, volajte číslo 40 777, když zvedne telefon můj starý, tak ho rychlo zavěste."

Dvá ogarí sa ptali strýca Tučka: "Strýcu a proč vy sa už konečně neoženíte s tetkú Drovú, dyť k ní stejně každý večér chodíte?" "No právě proto. Věčl mně povězte, kam bych potom chodíl?"

Your Key to the Czech Republic

Looking for an English-language newspaper that gives fresh, up-to-date, unbiased news, business and cultural coverage of Prague and the Czech Republic?

Subscribe to.....

THE PRAGUE POST

For information and your complimentary copy of *The Prague Post*, contact Hana Andělová. Na Poříčí 12, 115 30 Praha 1, Czech Republic, Phone: (422) 2487 5000 Fax: (422) 2487 5050

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH LANGUAGE.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.
Tel. /905/ 278-4116.

Články, objednávku inserátů, opravy adres a předplatné lze poslat na: "Kanadské Listy", 388 Atwater Ave., Mississauga, Ont. L5G 2A3, Canada.

Předplatné na 1 rok:

Kanada ...	$ 19:00
USA, jako tiskopis ...	$ 22:00
zámoří, jako tiskopis ...	$ 24:00
USA, letecky ...	$ 28:00
zámoří, letecky ...	$ 34:00

Čtenářům v České republice: Dobrovolné předplatné v korunách lze zaslat na adresu: Pavel Svoboda, Na Vyhlídce 175, 252 63 Roztoky u Prahy.

IN MEMORIAM

Známý krajanský pracovník a rytíř vlastenec, Adolf Wenzbauer, zemřel ve Winnipegu 21. ledna 1996. Narodil se 21.11.1914 ve vsi Marieves u Chotěboře, bylo mu tedy 81 let. Na snímku je Adolf Wenzbauer vpravo a inž. Ad. Pluhař /z plzeňské Škodovky, rovněž exulant/ vlevo, v r. 1988. Adolfa Wenzbauera si pamatuji dobře z konce 50. let, když jsem Winnipeg /jako steward na dálkových vlacích CPR/ a A. Wenzbauera navštívil. Ada mně představil u Hamatů, u Kazilů a u prof. Rudnického, který uměl dobře česky. Tehdy pracoval ještě u CPR a působil obětavě pro "Čs. podpůrnou jednotu". Vyprávěl, jak v DuBois /Nebraska/ navštívil hroby svých příbuzných. V býv. Dojáčkově obchodu s knihami našel historické záznamy, včetně vzácných fotografií z června 1920, kdy městem projížděli čs. legionáři ze Sibiře. Jednota měla svůj dům od r. 1920. Těsně před válkou měli krajané v Ottawě svého vlastního poslance /J. Weselak/. Ještě za vlády komunismu se Adolf vydal do Všetat a poklonil se památce Jana Palacha. Za to mu odňali mocipáni čs. občanství; dostal je zpátky až v srpnu 1990. Ve spolupráci se starostou Havl. Brodu Holendou podporoval finančně různé akce, včetně "Braniborářského dne" v r. 1991. Protože žil sám, naučil se vařit a kopii jeho receptu "Chotěbořské couračky" rádi pošleme. MJ

8.2.96 zemřel v Havl. Brodě hrabě Jan Dobrzenský, 84. Byl v Kanadě známý. Napsal rodinnou kroniku, která vyšla v roce 1978.

ZE ŽIVOTA KRAJANŮ

Blahopřejeme dr. Jaroslavu Boučkovi, residentovi Ottawy, k jeho 80. narozeninám, jež oslavil 22.2.96. Po únoru 48 odešel illegálně na západ, s paní a dcerkou. V Ottawě dosáhl doktorátu filosofie a pracoval pro fed. vládu. Jako člen SVU pomohl při sestavování I. knihy "Na všech frontách-On All Fronts".

Kniha Tomáše Bati st. "Úvahy a projevy" vyšla ve II. vydání v Torontu v r. 1986. Má jen špatné vázání. --Na prodej máme román Lubora Zinka "Únor", 210 stran, $ 10. --George Pichlík s paní si lebedí na Floridě /1215 S. Portofino Dr., No. 105, Sarasota, FL. 34242./ --Koníčkem paní Karnovicové v BC jsou české křížovky. Kdo má podobného koníčka? --Z Přeštic byl Pepík Krypner. Kde je dnes? Kdo ho znal v Murnau? --Ota Jelínek, býv. fed. poslanec a ministr, je v Praze spolumajitelem Loterie a Binga. Za týden se prý prodá na 600.000 losů. --Dceru v Ottawě navštívila pí Květa Veselá, majitelka Muzea pohlednic ve Svitavách. --Knížka vydaná k 25. výročí Nového divadla v Torontě má 48 stran textu a barevných fotografií. Povedla se. --4.3. zemřel v Montreálu JUDr. Ota Reichman. Přišel do Kanady v r. 1939 a 30 let pracoval pro CBC-RCI. --Od 2.4. nepotřebují občané ČR pozvání k návštěvě Kanady. Protože v ČR se šíří fáma, že kdo sem přijede může si najít dobře placenou práci, očekávají se problémy. Pracovní povolení se zásadně neudělují, pokud Kanada má tolik lidí bez práce. --Pí Líba Hampeisová ze Staré Huti u Dobříše je na návštěvě u syna ve Vancouveru. Navštívila také pí M. Háskovou. --Prodá se krajanská restaurace ve Vancouveru. Tel. /604/421-6143. --Čeští hokejisté budou hrát s kan. teamem v Bramptonu 22.3. --Český Filmový Festival bude v Torontě od 22.3. do 6.4. --Zemřel MUDr. Chris Rubeš, syn pěvce Jana. --Paní M. Tichopádová zemřela v Torontě 4.3. --Během I. setkání "Mezinárodního českého klubu" v Praze reprezentovali krajany v Kanadě Zd. Nágl a Julie Novotná. --Přes 100 přístrojů typu Xerox a jeep zajistila policie v Rexdale. Byl obviněn Fred Večeřa, 50. Krajan? --Josef Broušek byl propuštěn z nemocnice v New Yorku a vrátil se do Toronta. --Prý zemřela také Marie Kloudová z Mimico. /Nemáme ověřeno./ --Dr. Sváťa Tománek se nám pochlubil, že za mlada vesloval závodně v Uh. Hradišti a jeho parťákem byl J. Holáň, zvaný skautským jménem Nestor, který nedávno zemřel doma. Jeho syn je MUDr. Jan Holáň, W. Vancouver, BC. -- M. Rýdl, vedoucí obch. oddělení fy Jan Becher v K. Varech, si s gustem přečetl článek "Kanadan zpod Hazmburku" v "KL" /o L. Zinkovi/. Stěžuje si na byrokratičnost Ont. Liq. Board. --"KL" najdete na Multicultural Newspaper Stand v rotundě torontské radnice. --F. Hlubůčka z Winnipegu zajímá, co se stalo s p. Šulcem a jeho dcerou Dagmar. Kdo ví? --Máme text Nálezu Ust. soudu ČR k otázce nabývání a pozbývání státního občanství ČR. Rádi pošleme kopii. --Děti krajanských rodičů mohou žádat o stipendium pro studijní pobyt v ČR. Formuláře a žádosti jsou k dostání u českého velvyslanectví v Ottawě, tel. /613/ 562-3875. -- Ve Winnipegu začal vycházet krajanský zpravodaj, pod jménem "Pramen". V redakci jsou: Josef Randa /předseda/, Fr. Hlubůček, J. Dobrovolný, Vilém a Jiřina Kunovi a R. Pešík. Z posl. čísla se dovídáme, že známý krajan J. Hamata a Věra Marková oslavili "85". Čas utíká..

Jako elegantní malý zámeček vypadá residence manželů Jonáškových na Parkside Dr. v Torontě. Od parku k nim vede 36 schodů a pro aktivního člověka je to hračka. Jonáškovi přišli do Kanady v r. 1939 s baťovci a pocházejí z okolí Tlumačova.

Krásný měsíček

"Maňo", volá matka na céru, "co děláš tak pozdě v zahradě?" "Dívám sa enom na měsíček." "Toť tomu svému měsíčkovi řekni, ať si nastartuje svoju motórku a ide si svítit nekde jinde."

To je náš tata!

Ptál sa malý Jurka svojí matky: "Mami a co vlastně dělajú ludé s autem, které už nejezdí a na nic sa nehodí?" "Co by dělali, prodajú ho našemu tatovi."

Jana Süssová ze Zábřeha na Moravě se během nedávné návštěvy Ottawy náhodou setkala s dvěma Lubory. Ten vlevo je novinář a býv. kanonýr, ing. Lubor Zink. Ještě se nevzpamatoval z pocty, které se dočkal 28. října 1995: byl pozván do Prahy a z rukou p. prez. Havla dostal "Medaili za zásluhy" jako jeden z 20ti krajanů z celého světa. V odůvodnění se říká, že je to "za příkladnou věrnost demokratickým a humanitním ideálům". Tvrdí se, že se o konečný výběr krajanů zasloužil Ivan Medek a jistě se nebude zlobit, když ho opravíme v tom, že Zink se s red. Josefem Jostenem poznal až po válce, nikoliv během války. Že se "neúnavně zasazoval /jako kanadský novinář/ o obnovení demokracie a svobody v naší zemi", sedí. /Narodil se 20.9.1920 v Klapých u Libochovic a k jeho válečným zásluhám se vrátíme./ Lubor č. 2 se jmenuje Drahotský a v Kanadě se stal významným ekonomem a odborníkem ve fed. ministerstvu zahraničního obchodu. Po dostudování na universitě v Kingstonu dosáhl ve vládní struktuře pozice, o které se ani jemu samotnému nezdálo. V těchto dnech předná v Praze českým poslancům i jinde. Jeho otec byl čs. jezdeckým důstojníkem a matka učitelkou v Pardubicích. /I k jeho kariéře se vrátíme./ MJ

V dědině založili pěvecký smíšený sbor. Hned při jejich prvním vystoupení sa jich pořadatelé ptali: "Cože si to říkáte, že máte smíšený sbor, když ste enom sami chlapi?" "Toť to máte tak, ono totiž polovina zpívat umí a polovina né!"

V OSN JINAK NEŽ PŘI JEDNÁNÍ VLÁDY?

Český velvyslanec při OSN Karel Kovanda chce prosadit vskutku pěkný návrh, aby v Radě bezpečnosti byly k jednání přizvány země, kterých se jednání t. j. v tomto ohledu je Česká republika skutečně předvojem na mezinárodní scéně. Možná, že by Spojené národy na oplátku mohly požadovat na vládě České republiky, aby přizvala k jednání o hranici se Slovenskem zástupce obce U Sabotů, kterých se tato změna bytostně týká. Nejen to. Možná, že by Česká republika mohla odškodnit ty české občany, kteří se nechtějí vzdát rodné hroudy a chtějí v této obci zůstat. Vezmeme-li doslova postup vládní koalice, pak ztráta domu má cenu až jednoho a půl milionu, ztráta vlasti však nemá cenu ani zlámané grešle.

Aleš Březina, Toronto

Z České republiky

Red. Ivan Ladýř dává dohromady sjezd býv. spolužáků RG v Pardubicích po 50ti letech.

Vítáme na svět novou českou publikaci: "Dobrý den Slovácko" v Uh.Hradišti; nejspíš týdeník. Se zdravým a slušným humorem.--Od 1.4. se kanadští imm.úředníci budou turistů z ČR ptát, na jak dlouho přicházejí a zda mají 100 kan.$ na den. Pokud mají méně, měli by prokázat, zda budou u známých /jméno, adresa tel.číslo/, kde mají přístřeší a stravu. Takový dopis by měl být ověřen notářem.--Jana Rašovská píše pod pseudonymem Ester Turnovská studie o starověkých mysteriích na Moravě, např. údolí v Dobré Vodě u Třebíče. Zajímá ji také osoba vědce R.Nového.--Knihy ze zahraničí věčně přijme Jiří Gruntorád, LIBRI PROHIBITI, Senovážné nám.2, 110 00 Praha 1.--K.Weniger /Zengrova 25, Ostrava/ shání jakoukoliv hist.mapu českého osídlení na Volyni.--Výrobce jízdních kol VELAMOS v Sobotíně jde po dlouhé soutěže.--Zelení na kandidátky sud.Němce nezařadí.--Úspěchy má slovenský film "Zahrada".--Varín má ulici Jozefa Tisa: Parlament jedná o tom, zda mají být přístupné svazky býv. vojenské kontrarozvědky.--J. Mácha, vrah P.Toufara, pochází z Dobříše. Má být souzen.--Býv. člen bezp. agentury Private Security je zapleten do série vražd podnikatelů, včetně T.Bleiera.--V Ústí n.L. bude památník obětem komunismu. Zhotoví jej Mistr O.Zoubek.--Ve Fulneku bude na hřbitově deska se jmény býv. místních mužů, co padli jako něm. vojáci za války. Bylo jich asi 400.--P. Nedvěd byl ve Vancouveru obviněn ze znásilnění. Zprávu přinesla i "MFD".--Navrátilová se prý pokusí vyhrát Wimbledon po dvacáté.--Plzeňská Škoda ovládla LIAZ a TATRU.--V saských školách roste zájem o výuku češtiny.--Stalin a K.Gottwald jsou dosud čestnými občany Brna.--Olom. arcibiskup Jan Graubner navštívil USA a Kanadu.--Začal vycházet český "PLAYBOY". Adresa: Kupeckého 843, 149 00 Praha 4.--Správu židovského hřbitova v Pardubicích vede Karel Vinař-Epštein, Sladkovského 96, 530 02 Pardubice. Chtějí obnovit zpustlý židovský hřbitov a shánějí adresy Židů z pardubicka ve světě. Z okresu zahynulo za války na 500 občanů židovské víry. Správa vydala sérii čtyř vhodných pohlednic.--Uhde odhalil v Paříži bustu TGM.--Josef Urban z KV napsal knihu "Jak voní jen letadla".--Ředitelem ISŠ řemesel-podnikání-služeb je Dipl.Ing. V.Večeřa v Havířově-Podlesí. Zve krajany ze zahraničí k prohlídce školy.--Komplex hist. budov ve Stromovce, zvaný Císařský mlýn, se demoluje. Velká škoda, napsal dr.Milan Kuchař z Prahy 8.--V Nebušicích v areálu Malá Šárka se staví vily pro krajany z USA a Kanady. Jde o iniciativu soukromé firmy, zvané NDC. Staví se 145 vilek. Podílí se také rakouský a americký kapitál.--Milan Knížák, rektor AVU, tvrdí, že máme nekulturní vládu.--Aktivní se stává Mir.Klivar, ideolog kom.strany.--Ostravský list "TRAMP" uctil památku skautské Ivančeny.--Ant.Sum navštívil Francii a viděl dosud neznámý archiv Jana Masaryka. Týkó se hlavně únorového puče.--V Praze vyšla kniha býv. čs. diplomata Spáčila. V úvodu věří pevně v návrat komunismu.--Italský list "Corrdella Serra" měl dívkou spekulaci týkající se V.Havla a Mii Farrow.--Benešovy dekrety a vysídlení de facto umožnily sud.Němcům, že unikli desítkám let komunistické diktatury, pokud se dostali do záp.Německa, soudí ing. R.Vladař z Frýdlantu n.O.--Během Vzpomínkového Setkání k uctění památky Jana Masaryka na Hradě 10. 3.96 vystoupilo Pěvecké sdružení pražských učitelů. Konference bude 14.9.

Tuto fotografii nám zapůjčil Petr Asmus /Hálkova 5, 747 05 Opava, ČR/, syn v Torontě zesnulého majora Karla Asmuse. Je to skupina mažoretek, dětí od 12ti do 14ti let, kterou dali dohromady manželé Asmusovi, oba bývalí profesionální tanečníci, sólisté baletu v Brně a Ostravě. S dlouholetou pedagogickou praxí řídí taneční oddělení Zákl.umělecké školy v Opavě. Vyučují balet, taneční gymnastiku, lidové a moderní tance. Mažoretky vystupují společně se školní dechovkou, ale i samostatně podle nahrávek./Máme z úspěchů Petra Asmuse radost. I proto, že jeho otec Karel, aktivní záp.důstojník, musel v r.48 z vlasti odejít a rodina po 40 let nevěděla, co se s ním stalo./

Zámecká paní, Marie Brázdová, roz. Weissová, nám sdělila, že byla skončena renovace vstupní brány do jejího zámku Líčkova u Žatce. Nyní se obnovuje hlavní budova a uskutečňuje rozsáhlá galerie, kde budou díla jejího zesnulého manžela, Mistra Oskara Brázdy, rodáka z Pardubic. /Narodil se tam 30.9.1887, jeho první manželka byla švédská hraběnka Amelie Posse; zemřel v Dobříši v r.1977. Jako malíř byl vynikající./

Během letní sezóny je v Luhačovicích populární slovácká kapela BORŠIČANKA, kterou řídí Bohuslav Vávra, druhý zprava. S ním jsou sólisté souboru, který čítá 12 muzikantů vynikajících kvalit. Když spustí, tak je to "od podlahy" a žádný z lázeňských hostů nevydrží sedět. Adresa: B.Vávra, 687 63 Boršice u Blatnice č.320.

Pod starostenstvím Josefa Mikulce /na obrázku vpravo/městečko Pozlovice u Luhačovic prosperuje. Je to i proto, že má vedle schopné partnery, jako např. Pavla Koudelku /ročník 1967/, který sice na snímku "spí", ale jinak je to nejaktivnější radní obce.

"Mladý senior" MUDr. Ladislav Trubač, známý karlovarský gynekolog, se v březnu účastnil soutěže v běhu na lyžích kolem Božího Daru a na svazích Klínovce. Možná, že dokonce zlomil nějaký ten rekord, ale faktem zůstává, že za narodil v Pardubicích v r.1927.

Pomník v Ústí nad Labem

Pomník Klubu českého pohraničí byl v min. dnech odhalen v Ústí n. L. Stojí na místě, kde od r. 1946 stál pomník Rudé armády. Ten byl v r. 1989 vandaly poničen. Zdevastovaný pomník město pronajalo za symbolickou cenu jednu korunu ročně ústecké organizaci Klubu českého pohraničí.

O LETCÍCH

Málo je známé, že díky Ústřednímu svazu čs. studentstva v exilu /v jeho vedení byl např. dělostřelec Lubor Zink/ mohlo na angl. univerzitách dostudovat našich 53 studentů medicíny /např. K. Macháček/, 40 studentů práv, 33 studentů techn. oborů a 66 dalších, většinou humanitních směrů. Většina sloužila u RAF. --Máme na prodej za $5: L. Burián "Nad pevninou i nad vodami za svobodu ČSR", 150 stran. Týká se letců z Uh. Hradiště a okolí. --"KL" jsou užitečné pražským "Let. listům"; svědčí o tom i č. 4/95. Vítáme to. --Lad. Valníček, RAF č. 788239, sloužil jako střelec u 311, nar. 9.2.1921 v Brně, zemřel 20.9.87 v Litoměřicích. --Letectvo, včetně ministra Holáně, se prý kloní ke stíhačkách SAAB. --Let. motory vyrobené v Šumperku se budou vyvážet do USA a do Kanady. --Gen. Vláda Nedvěd se konečně dočkal vnučky. Jmenuje se Jessica-Louise. Poslal nám text angl. projevu, který měl 4.2.96 na schůzi Air Crew Association v Nambour, Qld. /Text nabízíme zájemcům zdarma./ --Roger Darlington se v Havl. Brodě účastnil pohřbu Miroslava Kutlvašra; jeho bratr byl slavným nočním stíhačem RAF za války. Roger si vzal jednu z dcer Karla Kuttelwaschera. --Dr. J. Bouček z Ottawy byl v r. 46 svědkem na svadbě majora let. Odehnala, který za války v Anglii přišel o nohu. Odehnal si bral Olgu Spiritovou, která snad ještě žije. Kdo ví něco o mjr. Odehnalovi? --1.3. byl v Praze zpopelněn býv. pilot 310. perutě a autor Václav Šikl. Zemřel 24.2.96 a bylo mu 80 let. --12.5. má být v Brookwoodu uložen piet-ně popel několika býv. záp. letců, kteří zemřeli v poslední době. --Jan Adámek byl v 60. letech činný u AFCR ve Vídni a tvrdilo se, že za války byl v RAF. Zjistili jsme, že nebyl. V RAF byli: Ant. Adámek, nar. 21.11.09 v Tutletech, a pilot Jindřich Adámek, nar. 1.1.18. --Přistávající MIG 21 málem narazil na voj. letišti v Líních /u Plzně/ na auto protestujícího M. Forejta. Jeho otec je starostou nejbližší vesnice, která trpí hlukem tryskáčů. --Býv. instruktor navigátorů ČSA, Zdeněk Mucha, je stále populární. Přežil havárku 2.1.77. --Pro "Let. + Kosm." píše skvělé medajlonky válečných letců Fr. Srp; jeho cesta do Kanady bude nejspíš odložena na září. --Gen. Stan. Hlučka položil věnec k pomníku padlých spojeneckých letců na Olšanech 12.11.95. --R. Pata napsal článek o B. Krézkovi "Od pouště k pólu". Létal jako navigátor na Liberátorech a Catalinách. --Václav Němeček je uznávaným nestorem českých let. publicistů. Označil "Aero Plastic Kits Revue" za "ideální pro kitaře a fandy"! --K. Otta je v pečovatelském útulku na Floridě, ale má naději dostat se do útulku pro veterány. --Václav Cukr zemřel na N. Zélandě 25.10.1989. Hledáme stále pásku s jeho rozhovorem. --Po smrti svého manžela Jana Klána, alias Kenta, se paní Klánová stáhla do ústraní a z Prahy jí nemohou ani poslat diplom o povýšení Honzy Klána na generála. --"Život" přinesl zajímavé články o Jánu Škrinárovi a Rudovi Husárovi. --"Bojovník" zas měl článek o Vlad. Stanovi, který se do čs. letectva v Anglii přihlásil v New Yorku. /Jeho otec Sam žil v USA od r. 1929./ Vladimír se narodil na Slovensku /kde je v matrice uveden jako "Staňo"/; zahynul s posádkou F. Naxery v Liberátoru 29.6.44. --M. Martišová, vdova záp. letce Antona, rodáka z Komjatic na Slovensku, dala k dispozici jeho paměti listu "Bojovník" a doufá, že s materiálem naloží rozumně. --Dopis poslaný Robertu Sigmondovi do Las Vegas, NV, se vrátil s poznámkou "deceased" /umřel/. --Máme vzácné záběry z ofic. rozloučení krajanů v Chicagu s urnou gen. Jána Ambruše, před návratem na Slovensko. --Gen. Humplík napsal o Murcekovi, že to byl "pan pilot". Učil létat Fr. Peřinu, jakož i M. Liškutína. --Fr. Srp popsal v článku "Listy z památníku" aktivitu našich jihoafr. krajanů za 2. války a jejich pomoc zvláště čs. letcům na cestě do Anglie.

Se zpožděním zaznamenáváme, že 23.9.1995 zemřel v Praze plk. let. Jaroslav Hájek, nar. 20.3.1915 v Jaroměřicích nad Rokytnou. Jako bomb. pilot létal už ve Francii ze základen v Avordu a Istres. V Anglii se vynikajícím způsobem uplatnil u 311. čs. bomb. peruti a později u angl. 276 Sq. /Transport Command/. Měl smysl pro humor.

Nedávno se někdo zeptal, zda v Anglii sloužil jako pilot nějaký Šťastný. Křestní jméno neměl. Zjistili jsme, že v RAF byli 3 muži toho jména /Dobroslav, Jan a Karel/. Z nich jen Jan byl pilotem. V hodnosti kapitána či F/O byl u 312. čs. perutě a 25.10.1943 byl hlášen jako nezvěstný, když doprovázel angl. bombardéry během náletu na Brest. Jeho jméno je na panelu č. 129 v Runnymede, jakož i na pomníku padlých v Chorušicích u Mělníka, kde se 27.4.1913 narodil.

Nedávno se v Praze sešli váleční kamarádi Alois Konopický /311./ -vlevo a Emil Boček, pilot u 310. a 312. čs. peruti, který žije v Brně, kde se narodil 25.2.1923.

NAŠE ROVY

Se smutkem jsme přijali zprávu, že 28.2.96 odešel na věčnost V. Korda, jeden z nejstatečnějších a nejoblíbenějších válečných letců. Před válkou nalétal tisíce kilometrů u ČSA, v Anglii sloužil u 311. čs. bomb. peruti. Na jeho kontě je 50 náletů nad Německem, zprvu na pomalých Wellingtonech, později na Liberátorech. Místo dovolené přelétával nové stroje z Kanady do UK. Na snímku jsou zleva: W/C Wm. Slessar a 3 čs. letci, kteří se svými činy kvalifikovali pro DFC: Karel Breitcetl, Václav Korda a Alois Šedivý. Po válce šel V. Korda k ČSA a po r. 48 žil v USA.

Plk. let. Václav Korda, DFC 4.3.1907 v Poděbradech - 28.2. 1996 v Amityville, NY, USA.

Poměrně málo lidí ví, že mezi našimi letci v Anglii sloužil za války také mistr Evropy ve welterové váze, boxer Vilda Jakš. Po skončeném výcviku se dostal k 311. čs. bombardovací peruti a do posádky zkušeného J. Breitcetla. Při prvním letu 21.8.1943 se Liberátor nad Biskajským zálivem ztratil a nikdo o něm víc neslyšel. Z německých pramenů později bylo zjištěno, že byl sestřelen dálkovým německým stíhačem. S Jakšem a Breitcetlem zahynuli také: Felkl, Fencl, Halada, Ed. Mrázek, E. Pavelka a Pizír. Všichni mají jména na deskách památníku letců v Runnymede. Jakš má pamětní desku v Bratčicích /okr. Čáslav/, kde se 25.7.1910 narodil.

U symbolického hrobu plk. let. Václava Jíchy, DFC, AFC, se 8.2.96 sešli jeho váleční kamarádi. Zleva: Zd. Bachůrek, Jar. Vyhnis, Mir. Černý, Jar. Hofrichter a Ant. Vendl. Památník je v Praze. Jícha zahynul v letounu Anson NK945, který narazil ve sněhové vánici 1. února 1945 na vrchol kopce poblíž Haddingtonu v Anglii. S ním zahynuli i dva Angličané. Přes velké úsilí pátrací služby se trosky letounu našly až za týden a zjistilo se, že Jícha byl poraněn pouze lehce, ale bez včasné pomoci zmrzl. Je pochován na hřbitově v Haddingtonu, East Lothian, číslo hrobu M-17. Jeho jméno je uvedeno na pamětní desce obětí válek na pomníku v Dnešicích /u Přeštic/, kde se 10.2.1914 narodil. Jícha byl jedním z našich nejlepších válečných stíhačů. Jedna z největších pražských odboček Svazu letců nese jeho jméno. /Foto zaslal historik Jan Kurka./

O VOJÁCÍCH

Plk. Jiří Šolc napsal knihu "Smrt přála statečným". Pojednává o prof. Vlad. Krajinovi. --6 mužů se přihlásilo do čs. jednotek v Anglii z Austrálie: kpt. Sládek, Klausner, Gasinec, Čapek, Reiser a Wostry. /Posledně jmenovaný žije v Melbourne./ --Gen. Mikuláš Ferjenčík, veterinář plv. povoláním, se nar. 6.12. 1904 v Polomce, zemřel 4.3.1988 v Littleton, CO. --Do knížky "Z lyriky války" přispěli v r. 1941 tito básníci: I. Jelínek, A. Volek, Jiří Mucha, R. Nekola, Z. Ančík, O. Molitor a Lubor Zink. --Ministři Perry a Holán podepsali dohodu. Týká se vojenského výzkumu. --"Newspetter Sdružení čs. exulantů" stále vychází v sev. Anglii. Duší podniku je Hugo Mallion, s vydatnou pomocí manželů Kaplanových. --Plv. kniha "Tři kontra Gestapo" /Mašín, Balabán, Morávek/ vyšla nyní v Praze pod názvem "Tajemství tří králů". Pí Zdena Mašínová nás upozornila, že správné datum atentátu na min. letectví v Berlíně /podíleli se na něm vedle škpt. Ctibora Nováka také Mašín a plk. Hájíček/ bylo začátkem roku 1941. V "Č. Deníku" vyšel rozhovor s M. Vadasem, který natočil TV film /"Země bez hrdinů"/, který se objektivně zabývá případem bratří Mašínových. Loni natočil Vadas další dokument o Osvětimi, podle vyprávění býv. vězně Oty Krause. V naklad. TORST má brzy vyjít monografie PhDr. Jana Němečka "Mašínové-zpráva o dvou generacích". /Zd. Mašínová bude na podzim kandidovat do senátu za Demokratickou Unii /ing. A. Hromádková/: Centrem vojenského středního školství se má stát Moravská Třebová. --Bohumír Prusek poslal nedávno gratulaci k 75. narozeninám svému válečnému kamarádovi v Cicero, IL. Petrovi Haluškovi. Prusek žije v Ostravě a marodí. --Josef Hynek, který se po V. Dufkovi ujal vedení torontské odbočky ČSOL, bude v dubnu slavit "82". Legionáři se 10.3. účastnili vzpomínky na TGM a jejich Valná hromada se konala 17.3. v residenci pí R. Kytlové, vdovy po Pepovi. Odbočka ztratila loni 3 členy /K. Černík, Mil. Tesař a B. Čecha/. --V Táboře přísahala další elitní jednotka rychlého nasazení. Velí jí pplk. Bouma. --PhDr. Jiří Knížák vydal v Mělníku loni vlastním nákladem humornou knížku "Nové povídky starého zbrojnoše", 48 stran. --V Bratislavě zemřel Imrich Šiller. --PhDr. Vlad. Richter zachytil ve studii "Hrdinům, na které vlast zapomněla" osudy statečných vlastenců JUDr. Karla Zavadila a JUDr. O. Maláče. Také JUDr. Karel Trojánek se zasloužil. Letmá je zmínka o kpt. Cyrilu Novákovi, který se 650ti muži šel v Malých Bronovicích do sovětské internace. /Dr. Zavadilovi se podařilo v r. 48 odejít do exilu a zemřel na rakovinu plic v Londýně v mladém věku 48 let./ --V Praze má znovu vyjít kniha O. Rambouska o bratřích Mašínových "Jenom ne strach". --Min. vnitra vydalo 2. číslo "Sborníku Securitas Imperii". Má 340 stran. Případ "Chalupa" je podrobně zachycen na stránkách 72 až 116. Jiným zajímavým materiálem je článek S. Auského "Operace Šamil"; týká se smíšeného komanda Němců /velitelem byl kpt. Lange/ a Čečenců, které bylo vysazeno 20 km od Groznéhо. Lange získal na 500 horalů a prováděl sabotáže. Dostali se až do Afganistánu. Po bitvě u Stalingradu byli parašutisté evakuováni. --T. Cífka navrhuje, aby v Praze byla jedna z ulic pojmenována po statečném kpt. Voskovi. Pozastavil se nad tím, že v Bubenči dosud nebyla obnovena ulice chicagského starosty Čermáka. --Do archívu jsme dostali vzácnou knihu "Príspevky k dejinám SNP v Turci", 219 stran. Kniha vyšla v r. 1947 a v red. radě byl mj. mjr. Viliam Žingor. Ten ještě v únoru 48 vydal vlastním nákladem jinou práci "Sjednotenie národných bojových a tvorivých sil na Slovensku", 30 stran. /Komunisté později Žingora popravili./ --Jan Toncar má novou adresu MUDr. Elisabety Maxwellové v Londýně. Znal jejího manžela, když se ještě jmenoval Jan Ludvík Hoch a měl 16 let. --Lájoš Mandelík sloužil v Anglii u telegrafní roty a je pochován v Sušici. --Gen. Jiří Přenosil, otec slavné zpěvačky, bral v mládí rozum ve Světlé n. Sázavou a přísahu republice nikdy nezradil. Narodil se na Moravě 22.3.1920 a zemřel 14.11.1995. --Spolupráci s "KL" slíbil pplk. Vlad. Štěrba, z Příboru na Moravě. Je to syn hrdiny podzemního hnutí ON na mor. Slovácku, gen. in mem. Vl. Štěrby, 16.11.1897-27.3.1940. --Poutavá je kniha Vojtěcha Lehára "Měl jsem být zastřelen", 126 stran. Sloužil v angl. armádě a bojoval s vých. jednotkou od Dukly do Prostějova. V 50. letech byl mínérem na letenském tunelu. Měl 2 mozkové příhody, ale je optimista. Kniha se čte jedním dechem. --Zajímavé nové knihy v naší sbírce: Desmond Young: "Rommel", 216 stran, Otto Janka: "Černá je řeka legionářů", 196 stran /o Janu Ryšavém/, "Národ se ubránil", 110 str., /k 50. výročí konce války/, L. M. White: "On All Fronts", vol. 2, 302 stran, "A léta běží", 303 stran, vyšlo v r. 86, ale má zajímavé věci, "Podbrdsko", vol. II, z r. 1995, 209 stran /má článek o gen. Khollovi/, "Vlastivědný sborník Severní Morava", sv. 60, má studie o K. Lukasovi a R. Zdráhalovi; Leopold Rozbořil: "Z války do exilu", 187 stran /autor se narodil 29.9.1916 v Krakově a žije v USA/, Vladimír Přikryl: "Za vlády tmy", 158 stran. Vyjímečné je zvláštní vydání angl. historické revue "After the battle" k 50. výročí konce války v Evropě". Obsahuje také záběry osobní šoférky gen. Eisenhowera, sl. Kay Summersby. Nejzajímavější jsou srovnání fotografií míst před 50ti lety a dnes. Výtisk má na 100 fotografií. --Gen. Karel J. Procházka měl několik přednášek na Vál. škole. Je smutný nad vývojem v Zimbabwe.

Zbyněk Vlček z USA, syn čs. generála Václava Vlčka /9.5.1897 Uhl. Janovice-5.1.1971 Montreal/, nám ze svého soukromého archívu zapůjčil toto vzácné foto. Zleva: gen. V. Vlček, Marcia Davenportová, Jan Masaryk a gen. J. Satorie. Snímek je nejspíš z r. 1946, kdy Jan Masaryk s anglickou spisovatelkou navštívil jižní Čechy.

Plk. Ján Černák zemřel v Anglii 27.12.95. Byl u kamarádů oblíben.

VYMŘELI PO MEČI

Snad by se tímto rčením dala vyjádřit tragedie rodiny Perutků z Uh. Hradiště, i když dvě sestry ještě žijí. Nejstarší Marie Perutková - Jilíková v Uh. Hradišti, mladší Zdena, provdaná Kozderková v Brně. Otec měl v Uh. Hradišti na náměstí TGM pohřební ústav Charitas, a jeho předčasná smrt v 30. letech přenesla veškerou tíhu starostí na jeho statečnou ženu Marii, které zůstala sama s pěti potomky. Tři bratři Vladislav, Evžen a Jan a dvě sestry, Marie a Zdena. Nuznější poměry zpravidla vytváří charakternější lidi a u rodiny Peroutkových to bylo umocňováno hořoucí láskou k vlasti. Sokol, sport a folklor. Tato tři slova by stručně, ale přesně vystihovala jejich zájmy volného času. Přichází rok 1939 a potupná okupace. Všichni muži z rodu Perutků stojí u kolébky ilegální organizace Obrana národa. Nejstarší Vladislav (1911), říkali mu Vladiš, je sice podporučík v záloze, ale je přesvědčen, že jeho místo je jinde. Jeho cesta vede přes žhavé Slovensko, zrádné Maďarsko, přátelskou Jugoslávii, Řecko, Turecko, Libanon, Sýrii, Francii až do Velké Británie. Samozřejmé "zpříjemnění" cesty přes Cizineckou legii jej neminulo. Zde, v Cholmondeley prodělává výcvik pancéřových jednotek a později paravýcvik. Volnější chvíle patří i zde sportu a především slováckému krůžku. Od 1.1. 1942 si náš "Vladis" začíná, jako nadporučík psát svůj deník, který se zachoval a tak je nejen písemný materiál jeho vjemů a zážitků, ale velmi často uvádí vroucí vzpomínky: "Bože ochraňuj naši otčinu a všechny drahé doma", nebo "Motlitba za vlast a rodinu." Mladší bratr Evžen (1915) je v listopadu 1939 zatčen gestapem a po třech letech vězněnní v roce 1942 v Breslau (Vratislav) popraven. Rok 1942 byl vůbec pro rodinu Perutkových doslova pohromou. Matka Marie, Štěpánka rozená Sabáková, manželka Vladislava, dcera Marie, její muž Rudolf Jilík a nejmladší syn Jan (1917) všichni jsou gestapem zatčeni a mimo maminku Marii, která byla vězněna v Uh. Hradišti, jsou vězněni v koncentračním táboře Svatobořice. Zde jsou až do osvobození. Jen námátkou o brutálním prostředí tohoto tábora, když jednou chtěl nejmladší Jan vyjít v noci jen přede dveře objektu na nádvoří, aby se nadýchal čerstvého vzduchu, byl okamžitě stráží bez výzvy postřelen "naštěstí" jen do ruky.

Válka pokračuje a naše východní armáda gen. Svobody potřebuje velitele - důstojníky. Vladislav se hlásí jako jeden z prvních. Jak píše ve svém deníku chce co nejdříve aktivně bojovat s nenáviděným nepřítelem. Jeho cesta do Sovětského svazu vede přes Port Said a Teherán, a zde se ihned ujímá velitelské funkce. Jako štábní kapitán a velitel 5. pěšího praporu třetí brigády naší východní armády prodělává tvrdé boje na Dukle. Osvobozovací boje vedou pak přes Přešov, Levoču, Kežmarok, Poprad. Přichází boje, které svou tvrdostí si nijak nezadaly s Dukelskou operací, boje o Liptovský Mikuláš. 24. sovětská motostřelecká divize obsazuje Liptovský Mikuláš a dostává se vlastně do pasti. Němci totiž drží klíčové kóty okolo města, které opevnili se silným dělostřelectvem. Nechejme mluvit "Denní bojový rozkaz" gen. Svobody ze dne 4. března 1945 - citát: Ztrátou klíčových kót hrozilo obklíčení 24. sovětské motostřelecké divizí a ztrátou celého Liptovského Mikuláše. Sluší se připomenout chování velitele 5.praporu, vlastence hořoucího srdce škpt. Vladislava Perutky, který vedl své vojáky do boje, ačkoliv byl nemocen a v boji zraněn - konec citátu. Boje o tyto výšiny vyvrcholily 15. března, když kóta 768 po pětinásobné výměně zůstala v rukou Němců. Denní bojový rozkaz ze dne 16. března 1945 - citát: Nepřítel útočil na kótu 768 nepřetržitě 8 hodin a obsadil ji. Po tomto útoku vedl protiútok velitel 5.praporu škpt. Vladislav Perutka. V čele své jednotky donutil nepřítele k ústupu a podařilo se mu ukořistit nepřátelský materiál a získat zajatce - konec citátu. 25. sov. divize byla zachráněna. Bojová cesta Vladislava Perutky pokračuje přes těžké boje v Malé Fatře, kdy až 25. dubna 1945 bylo definitivně rozhodnuto o dobytí celé oblasti. Dne 4. května přechází škpt. Vladislav Perutka se svými vojáky slovensko-moravské hranice a postupovali údolím Vranče k Novému Hrozenkovu. Obyvatelstvo podporuje nadšeně naše vojáky, kteří tak hnali Němce, že ani polní kuchyně je nestačily zásobovat. Pak přišlo to nejhorší: čtvrtek 7. května 1945 20,15 hodin. Na mostku do Vranče stojí skupina našich vojáků. Průvodce jim dělá řídící učitel Tomek, který popisuje události následovně, vojáci jedli chléb s máslem od místních obyvatel. V okamžiku přibíhá spojka a hlásí, že se blíží skupina německých vojáků. "Hoši odložte pláštěnky a rozestavte se" velí škpt V. Perutka. V šeru přichází němečtí vojáci. Škpt. V. Perutka skočil dopředu, chytili velícího důstojníka pod krk a zvolal "Hände hoch! V tom z pravé strany zaštěkl německý automat. Jedna kulka pleskla o dalekohled, který měl pan štábní kapitán na prsou, odrazila se a zasáhla z levé strany jeho krk, pronikla dýchací cestou a zůstala vězet někde v páteři. Dramatická byla provizorní operace při petrolejce a baterce. MUDr. Pampuš provádí zákrok, krev tekla do plic, pacient se dusil. Po vsazení husího brka do dýchací trubice místo zlaté trubičky se stav dočasně lepší. Okolo chalupy stojí jeho vojáci. Rádi by dali krev i život za svého velitele. Vedl je tisíce kilometrů a byl jim více tátou. Přespříští den umírá ve vsetínské nemocnici.

Npor. V. Perutka ve Velké Británii, po absolvování para - výcviku

Pohřeb škpt. Vladislava Perutky, povýšeného "in memoriam" na majora, nositele 2 válečných křížů, vojenského řádu zlaté hvězdy Za svobodu I. stup-ně, medaile Za chrabrost, Dukelské medaile, medaile SNP a řady dalších. V Uh. Hradišti byl obrovskou manifestací naší státnosti Čestná rota 1.čs. armádního sboru v čele s gen. Svobodou naposledy doprovodila svého velitele, se kterým se loučil gen. Svoboda slovy. Padl statečný velitel 5. polního praporu. Nepoznal jsem statečnějšího vojáka než byl Vladislav Perutka.

A přece nesměl se jeho osud a osudy jeho rodiny vzpomínat po celou dobu totalitního režimu. Dokonce pamětní deska z r. 1945 na jeho rodném domě, který byl později asanován pro stavbu nové pošty, se ztratila a nikdy nebyla nalezena.

Tak tedy odešlo mužské pokolení bratrů Peroutkových opravdu "po meči".

Mělo by to nám i příštím generacím být příkladem i výstrahou.

Z archivních materiálů s laskavým svolením paní Drahomíry Perutkové vybral M. Raštica

O PARAŠUTISTECH

Operace Calcium

První československou výsadkovou skupinou vysazenou v roce 1944 bylo čtyřčlenné Calcium, tvořené velitelem Jaroslavem Odstrčilem, narozeným 6. 11. 1912 v Brníčku na severní Moravě, Josefem Gemrotem, narozeným 27. 12. 1911 v Loukách nad Odrou, Karlem Niemczykem, narozeným 15. 2. 1914 v Karpentné na Těšínsku a Františkem Širokým, narozeným 23. 2. 1912 v Kamenici na Jihlavsku. Přestože tato skupina působila v nepřátelském týlu přes rok a ovlivnila svou činností mnoho významných událostí jak v českém, tak moravském odboji, nebyla jí na stránkách bývalého Hlasu revoluce a nynějšího Národního osvobození věnována větší pozornost. Za minulého režimu působilo stigma spolupráce s odbojovou sítí Rady Tří a později možná některé konfrontační momenty ve vztahu k vedení Rady Tří. Počátkem dubna vzpomeneme 50. výročí vysazení této pozoruhodné výsadkové skupiny a tudíž je na místě připomenout si některé události z její činnosti.

Skupina byla vysazena v noci na 4. dubna 1944 u Rabštejnské Lhoty na Chrudimsku. Záchytné adresy selhaly a tak se parašutisté rozhodli přejít na Moravu, jednak do Březí u Bohdalova na Žďársku a jednak do Střížova u Jihlavy. Dvojice František Široký a Karel Niemczyk se poměrně brzo kontaktovala prostřednictvím MUDr. Jiřího Motýla z Luk nad Jihlavou se sítí Rady Tří, která po parašutistech pátrala. Významnou roli zde sehrála aktivita Karla Bezecného z Velkého Meziříčí a Eduarda Sošky z Nového Města na Moravě. Setkání parašutistů s odbojáři mělo pro obě strany značný význam, neboť na jedné straně se nabízela poměrně rozsáhlá zpravodajská síť, na druhé straně kontakt s parašutisty umožňoval Radě Tří spojení se zahraničím.

František Široký s Karlem Niemczykem disponovali rádiostanicí Zdena, s níž se přesunuli do Nového Města na Moravě, kde v lihovaru Josefa Mlíky navázali spojení s Vojenskou rádiovou ústřednou ve Velké Británii. O několik dní později, 9. května, došlo ke schůzce obou parašutistů s Karlem Veselým – Štainerem a Josefem Svatoněm ve Studnicích. Za domácí organizaci se o oba parašutisty měl starat Josef Kabele, jehož spojení směřovala především na Chrudimsko. Proto vysílací stanice nalezla útočiště ve Stičanech, Nové Vsi u Chotěboře, v Nasavrkách, Proseči a jiných místech. V průběhu května 1944 došlo však na stanici k poruše a od 6. 6. 1944 vysílací stanice nesla krycí název Milada. Pro případ poruchy měla Rada Tří v záloze amatérskou vysílací stanici, s níž disponoval velitel skupiny Jaroslav Odstrčil a Josef Gemrot, zdržující se v Netíně. O tuto část desantu se staral především Jan Moravanský. Ke schůzce skupiny mělo dojít 23. 6. 1944. Za ne zcela vyjasněných okolností bylo na přítomnost parašutistů upozorněno brněnské gestapo (údajně Marií Brixovou, manželkou našeho letce ve Velké Británii, která pracovala pro gestapo) a rozhodlo se v Netíně zasáhnout.

Gestapu se skutečně podařilo na parašutisty a jejich spolupracovníky v Netíně narazit a v přestřelkách byl velitel desantu Jaroslav Odstrčil zastřelen, Josef Gemrot a Josef Kabele zraněni. Gestapu se podařilo při prohlídce místa střetnutí nalézt stopy k Janu Moravanskému a ten byl po několika dnech zatčen v Litomyšli. Byl získáván ke spolupráci, ke které předstíraně přistoupil, ale po svém propuštění se opět dal k dispozici odboji.

Střetnutí v Netíně vyvolalo neoprávněnou nedůvěru parašutistů ke Karlu Veselému-Štainerovi, který schůzku inicioval. Jednou vzniklá nedůvěra pokračovala neshodami vyvolanými neobjektivními informacemi o rozsahu sítě Rady Tří, předávanými do Londýna. Např. v rádiové relaci z 29. 8. 1944 byl uveden rozsah sítě na celém území protektorátu a části Slovenska počátečním stavem 60 000 mužů, což samozřejmě neodpovídalo skutečnosti. Tento rozpor se stále prohluboval a vyvrcholil tím, že desant odmítl pro Karla Veselého-Štainera pracovat. Koncem léta se k jádru desantu na Chrudimsku vrátil vyléčený Josef Gemrot a parašutisté začali úžeji spolupracovat s částí Rady Tří, zvanou Sečští partyzáni.

V srpnu 1944 byl londýnským ústředím vznesen požadavek na sdělení údajů o příjmových plochách pro shoz materiálu. Sítí spolupracovníků Rady Tří byly vytypovány a částečně nahlášeny tyto příjmové plochy: Čejkovice – HOUSLE, Holasice – SKLEP, Ludíkov – KUCHYŇ, Mutěnice – TRUBKA, Nenkovice – ROTA, Německé – KAPA 2, Putimov u Pelhřimova – KOVÁRNA, Rohozná – STROJÍRNA, Stavěšice – ČEPICE, Studnice – BŘEZINA, Světnov – DUBINA, Telecí – OLŠINA, Vídeň – VINICE, Vracov – LÍMEC, Zderaz u Skutče – BOR. Později, na jaře 1945, se ukázalo, že ploch bylo příliš mnoho a vedení Rady Tří nebylo schopno především v okrajových oblastech své působnosti příjem materiálu zajistit. Kromě údajů o příjmových plochách byla do Anglie zaslána řada záchytných adres, jež byla později využita některými československými výsadkovými skupinami.

V téže době se rozvinulo předávání zpravodajských informací dodávaných především části Rady Tří, zvané Zpravodajská brigáda a vedené Veleslavem Wahlem. Spojkou dodávající zprávy z Prahy na Nasavrcko byla Věra Macková, Ladislav Mareda, Josef Krupka a Zdeněk Reinhardt. Styk mezi Nasavrkami a rádiostanicí Calcia udržovali Míla Fialková, Miloš Vysocký a Josef Krupka. Tímto způsobem byla zpravodajsky pokryta nejen Praha, ale Zpravodajská brigáda byla schopna dodávat informace především z oblasti zbrojního průmyslu prakticky z území celého protektorátu. Např. v rádiové relaci dne 16. 9. 1944 byly sděleny informace o zbrojní výrobě ve Strakonicích, Čakovicích, Nové a Staré Pace a Letňanech. O den později následovaly údaje o protileteckové obraně zbrojní výroby v Čakovicích, Hostivaři a Ostravě-Vítkovicích. Cenné byly i informace o německých jednotkách zdr žujících se na území protektorátu.

Velitel paravýsadku CALCIUM, JUDr. Jaroslav Odstrčil "v plné polní" jako příslušník Franc. Cizinecké Legie v sev. Africe. Narodil se v Brníčku u Záběřeha 6. 11. 1912. /Odtamtud šli do zahr. čs. jednotek další rodáci: Vojtěch Boxan, Hynek Novák, Jan Fuchs, Karel Gedoš, Ant. Kouřil Josef Rabenseifner a Vojtěch Lehák. A vesnička je malička!/ Odstrčil padl 23.6.1944.

Počátkem října 1944 měla být vysazena výsadková skupina Platinum se zařízením Eureka pro navádění letadel. Z navigačních důvodů však k vysazení skupiny nedošlo, což vedlo k ostré reakci vedení Rady Tří, jejíž velení žádalo, aby Calcium přerušilo spojení s Vojenskou rádiovou ústřednou a podřídilo se přímo vedení Rady Tří s tím, že pokud se tak neštane, budou její příslušníci považováni za agenty cizí mocnosti. Takové ultimátum nakonec vedlo k osamostatnění v činnosti Calcia.

Rozpory mezi Calciem a K. Veselým-Štainerem měl vyřešit desant Tungsten a především jeho velitel kpt. Rudolf Pernický. Jeho skupina byla omylem vysazena koncem prosince 1944 až u Kutné Hory a tak k napojení na Radu Tří došlo až na záchytné adrese ve Studnicích u Cyrila Musila. Po vzájemné dohodě bylo stanoveno, že styk mezi Radou Tří a Calciem půjde přes kpt. Pernického. Počátkem roku Calcium působilo na Chrudimsku, zatímco kpt. Pernický svou činnost soustředil na moravské straně Vysočiny. Se svými spolupracovníky vytypoval nové příjmové plochy u Jám-LESY, Jívoví-RYBNÍK, druhou plochu u Telecího – POLE a u Zubří-POTOK a přistávací plochu pro leteckou operaci pick-up u Březníku na Náměšťsku. Všechny potřebné informace byly předány rádiostanicí Calcia do Londýna.

Tato rádiostanice odeslala také řadu záchytných adres pro sovětské partyzánské skupiny ve Valašském Meziříčí a na Radhošti. Na plochu RYBNÍK u Jívoví byl v noci na 23. 3. 1945 shozen nejen materiál, ale byla zde uskutečněna i operace Bauxite (kpt. Pavel Hromek).

Koncem dubna 1945 se mělo Calcium podle pokynů kpt. Pernického přesunout z Chrudimska na Žďársko, kde měla vysílačka Milada působit jako rádiospojovací služba v předpokládaném povstání. Ve Svratce však byli parašutisté Calcia zajištěni členy skupiny NKVD STAS a zadržováni až do osvobození. Teprve po 9. květnu si je kpt. Pernický mohl vyzvednout. Tento konflikt byl zřejmě předurčující pro další poválečné, především poúnorové osudy příslušníků desantu. Calcium spolupracovalo ze všech československých výsadkových skupin s domácím odbojem nejděle a i po stránce kvality získaných informací patřilo k těm nejlepším. Přesto její příslušníci byli později téměř zapomenuti.

PETR KOPEČNÝ

U statku č. 3 v Hradišti u Nasavrk, který patří 93-letému L. Korábkovi, se v polovině ledna t.r. konala oslava 52. výročí seskoku paraskupiny PLATINUM-PEWTER v této oblasti, které se účastnil jediný žijící člen výsadku plk. Jaroslav Klemeš z Ústí n. L-Brné. Ceremonie se účastnil také gen. R. Pernický a významná válečná pomocnice parašutistů, Míla Fijalková. Pod velením pplk. J. Kolářе čestnou salvu obstarala elitní jednotka z Chrudimě. Klemeš a spol. byli také v Javorné. --Mimo něm. marek dostávali naši parašutisté také zlaté mince, které se osvědčily zvláště při operacích v Řecku. V těch významnou roli sehrál kpt. Nicholson, pozdější instruktor našich chlapci ve Skotsku. --Gen. Anton Petrák slaví 14. dubna t.r. v Petržalce své 84. narozeniny. Byl instruktorem ve Skotsku. --Dr. Čeněk Sládek doplnil článek "Hrdinství bývá prosté" v lech. čísle sdělením, že L. Král se v prosinci 95 dožil ve zdraví svých 90. narozenin. Krajané ve světě a spolupracovníci z CARBONU mu dodatečně přejí vše nejlepší na cestě k té stovce. --Zásluhou dr. Tomáše Ševely vyšla znamenitá knížka "Brumovice v zahr. odboji 2. svět. války", 60 stran. Publikací byli zvěčnění mjr. gšt. Antonín Sedláček a parašutista plk. Alois Vyhňák, který zemřel loni v Torontě. --Plk. ing. Č. Šikola žije na Malé Skále č. 95 v Českém ráji. Byl radistou skupiny CLAY-EVA a je v častém kontaktu se svým velitelem mjr. Ant. Bartošem, MBE, který žije v New Yorku.

O skautech

Ztratili jsme kontakt s Vládou Novákem, který měl posl. adresu: 143-34 Venetian Cr., N. York, Ont. M3N 2 L8. Nechť se ozve! --Družina Bílého orla Svojsíkova oddílu se sešla v Rokycanech. Místní list "Rokycansko" přinesl článek a fotografii, jak br. Havel Šmíd s br. Vladykou si prohlížejí skautskou vlajku, kterou jim v r. 1931 z Kanady poslal domažlický skaut Jaroslav Kazil. Vedoucím družiny se po br. Vladykovi-Sášovi stal br. Havel Šmíd-Šerif. — V Olomouci byl slavnostně otevřen Skautský Dům. --Na Borech měl v 50. letech na skauty zvláště "spadeno" velitel věznice Kanárek, známý sadista. Reportáž býv. vězně A. Aleše vysílala ještě "za bolševika" RFE. /Aleš byl jedním z mála vězňů, kterým se podařil útěk z Jáchymova./ --Sestra A. Hynštová nám zapůjčila vyznání prof. Ruska, skauta a výtvarníka. Měl bohatý život.

Nejaktivnější skautští činovníci v Hradci Králové-Kuklenách. První zleva je br. Jan Okrouhlý, první zprava Jirka Kryšpín, skautským jménem "Kryša", Pražská 4, 500 02 Hradec Králové, který nám snímek zapůjčil.

Den sesterství – Thinking Day

JOSEF BOJANOVSKÝ

HODONÍN. V kalendáři byste mamě hledali 22. únor jako svátek. A přece jej slaví více než osm miliónů skautek na celém světě, spolu s nimi i několik desítek tisíc skautek u nás.

Kresba Milada Trčkova

Je to svátek zapsaný v srdcích našich maminek a babiček, které prošly skautskou výchovou. Za svátek byl vyhlášen IV. mezinárodní konferencí skautek v USA roku 1926 jako symbol díků zakladateli světového skautingu Baden-Powellovi a jeho ženě za to, že objevili nové báječné hry pro malé, mladé i starší. Každá světluška dnes ví, že 22. února mají narozeniny oba manželé Baden-Powellovi, kteří přes velký věkový rozdíl vytvořili dokonalou manželskou dvojici. Tento den byl pojmenován Thinking Day. U nás se pro něj dlouho hledal vhodný název. Nejdříve se mu říkalo Vzpomínkový den. Měl i jiné různé názvy, ale až v roce 1946 dostal konečné pojmenování jako Den sesterství.

Název Den sesterství vysvětluje, že tohoto dne si skautky na celém světě uvědomují sounáležitost s velkým společenstvím, které jde za stejným cílem. Čtvrtý bod skautského zákona říká: „Skautka je přítelkyní všech lidí dobré vůle a sestrou každé skautky." A právě tento bod skautského zákona je heslem i pro tento svátek.

V Den sesterství, tak jako na celém světě, sejdou se světlušky a skautky i u nás ve svých klubovnách. Rozsvítí lampičky i svíčky, hrají různé hry a vzpomínají na svoje sestry v daleких zemích. Součástí Dne sesterství bývají i různé výstavky skautských známek, časopisů a ručních prací. Kdo si dopisuje se skautkami v jiných zemích, nezapomene ze společného posezení poslat pozdrav. Děvčata se při této slavnostní příležitosti obdarovávají vlastnoručně zhotovenými dárky.

Český a Slovenský skauting vstupuje do šestého roku své existence po obnově téměř čtyřicetiletého zákazu činnosti totalitním komunistickým režimem. Dnes se už Junák znovu rozvíjí a pracuje ve všech městech a větších vesnicích.

Skautky se zúčastňují všech celostátních i střediskových akcí, závodů a her. Navštěvují i Dívčí lesní školy a Dívčí ekumenické lesní školy, které vychovávají kvalifikované vůdkyně oddílů. Minulý rok se naše skautky mohly poprvé od roku 1947 svobodně zúčastnit 18. světového skautského Jamboree, které se konalo v Nizozemí, kde se sešlo 30 000 skautek a skautů. Skautky můžete vidět nejen při velkých akcích, jako je např. Svojsíkův závod Navigamus, Skautská Javorina, ale z jara i při vysazování stromků jak ve městech, tak i v Státních přírodních rezervacích, při čistění prostoru hradů a podobně. Jsou totiž ochránkyněmi přírody, jak je k tomu zavazuje 6. bod skautského zákona. V předvečer vánočních svátků lze děvčata ve skautských krojích potkat nejen na náměstích při rozdávání Betlémského světla, ale i v domovech důchodců, dětských domovech i v nemocnicích, kde spolu s vánočním poselstvím přinášela úsměv a dobrou náladu.

Stalo se už dobrým zvykem, že světlušky, které splnily všechna kritéria nováčkovské zkoušky, skládají v Den sesterství skautský slib. Při pěkném předjarním počasí se tento slavnostní slib uskutečňuje v přírodě při táborovém ohni, v letošní zimě si zřejmě jako náhradu zvolí nějakou chatu v lesním prostředí.

Z České republiky

Jiří Jurčák dal do novin v Ostravě inzerát, že pro "zdatné muže" zajistí dobře placenou práci v Kanadě. Od 12ti lidí vybral přes 400. 000 Kč a zmizel i s jejich pasy.--18.Světový Kongres Společnosti pro vědy a umění se bude konat v Brně ve dnech 25.až 28.srpna. Svolavatelem je Mil.Rechcígl z USA.--Prodá se rodinná vilka u České Skalice,5 velkých místností. Zájemci pište na:Marie Naegeli,6 Dalvista Ct., Werribee,NSW,3030 Austrálie. Cena dle dohody.--V Praze vznikl"Klub oklamaných sametem"/KOS/.Ve vedení jsou J.Matějů a J.Dušek.--Ivan Medek se dostal na místo Luboše Dobrovského v Kanceláři prez.ČR.--Podle deníku A.Gašparíkové,která byla archivářkou na Lánech od r. 1929,byla nyní vydána kniha "U Masarykovcov".Zahrnuje 8 let a autorka na ní pracovala až do své smrti v r.1987.--80 procent dotázaných občanů prez.Havlovi důvěřuje.--Na místo Ivana Medka na Hradě přišel PhDr. Jan Šolc,57.--Býv. šéf Centra kuponové privatizace,Jar.Lizner,dostal 6 let a sedí na Pankráci.--Šéf Bohemia Art a býv.Poldovky,Vlad.Stehlík,jednal v Německu a chce vytvořit Poldi Deutschland.--Po prvé od r.90 čeští zemědělci neprodělali.Je to zásluha ministra Luxe,i podle poslance Jana Černého,předsedy zem.výboru.--Má být vytvořen "Národní bezpečnostní úřad",ale není jasné,zda bude spadat pod min.obrany či vnitra.--"Mykologický sborník",časopis houbařů,vychází od r.1919. Adresa:Karmelitská 14,Praha 1. Krajané ze zahraničí vítáni.--Rodinný pivovar Bernard v Humpolci si vede znamenitě. Vedou jej: Stan.Bernard,Josef Vávra a R.Šmejkal.--Lednové číslo publikace býv.muklů "Věrni zůstali" /předseda red.rady:Zdeněk Slavík/ má 16 zajímavých stran.Mluvčí muklů přijal min.zemědělství Josef Lux.--V Brně propagují pardubický perník:v "Rovnosti"vyšel článek "Město vonící perníkem" s dvěma fotografiemi.--Olomoučtí a francouzští vědci vynalezli nový lék proti rakovině:Olomoucin.--SONY otevírá továrnu v Trnavě a Volkswagen bude v Nitře.--Komunistický Svaz mládeže vede Josef Gottwald; asi 30 osob se sešlo k výročí "vítězného února" 24.2. na Staroměstském náměstí.--Zapřisáhlý bezdomovec Fr.Kocourek,známá postava vnitřního Brna,nevydržel třeskutý mráz a uchýlil se do Armády spásy.--V Žel.Rudě byl obnoven kat.kostel.--Na slovenských dálnicích se platí daň 300 Ks za osobní auto,700 za nákladáky.--Něm.firma Springer získala většinový podíl v časopisu "Týden" a 49 procent deníku "Lidové noviny".--V Brně má být tzv.lehké metro. První úsek povede ze Šumavské ulice ke Zvonařce.--V českých věznicích je 20.198 osob. Nejvíc je jich v Brně,v Ruzyni a v Olomouci.--Ve Valdštejnském paláci bude od 1.6. český senát.--V.Havel odmítl odpovědět na otázku novináře,zda bude kandidátem v příštích prez.volbách.--Zákon 217/94 nedovoluje fin.odškodnění lidem,kteří zemřeli po skončení války na následky věznění v nac.koncentrácích. Jde hlavně o oběti tyfu v Terezíně.--Národní Galerie oslavila okázale 200.výročí svého založení.--Byl zhanoben pomník bratří Čapků v Praze,ale čin byl namířen proti sochaři P. Opočenskému,který předloni v sebeobraně usmrtil příslušníka hnutí skinheads.--Dirigent Jiří Bělohlávek oslavil "50".--Vinaři v Buchlovicích a okolí navrhli parlamentu, aby odhlasoval zákon,že český lev ve státním znaku bude držet v prackách koštýř. Během Dne vinařů mohli návštěvníci ochutnat 630 vzorků vín. První cenu dostalo Veltlínské zelené, ročník 1992 z Hodonína.--Česko-kanadská zlatokopecká společnost "Bohemia Gold" trpí zákazem vjezdu těžkých nákl.aut k dolu u osady Červená /u Kašp. Hor/.--První česká známka uctila 100.výročí založení "České Filharmonie".--Známý ornitolog Jar.Řoutil z Leštiny plánuje okroužkování kan.divokých hus v Mississauga a okolí.--L.Petruň napsal dojemnou "Vzpomínku na Augustina Vološina",který zahynul v sov.vězení Leforotovo 11.7.45. Byl z Prahy unesen v květnu 45 orgány NKVD,ač byl čs.občan a s Němci nespolupracoval.--

Ve Skutči ve vých.Čechách existuje od r.1982 svérázný hudební soubor,který se nazývá "Šeucouská muzika". Dirigentem je Josef Skála. Sní o tom,že přiletí do Toronta zahrát panu T.Baťovi.

Pražští studenti vzpomínali

Manifestací a peticí adresovanou presidentu Václavu Havlovi s požadavkem na finanční odškodnění za újmy spojené s vyloučením ze škol si připomněla na Pražském hradě asi stovka bývalých vysokoškolských studentů 48. výročí svého pochodu na podporu demokracie po únorovém puči v roce 1948. Vzpomínkovou akci uspořádal Pražský akademický klub 48, který má si 400 členů. Jeho předseda Jaroslav Moravec ke shromáždění řekl, že neuspěje-li jinak, bude se klub domáhat svých požadavků soudní cestou v ČR i v zahraničí.

Dostal psí pochoutku

Praktický dárek ke 40. narozeninám svého vládního a koaličního kolegy **Josefa Luxe** (oslavil je minulý čtvrtek) zvolil Vladimír Dlouhý. U vědomí toho, že ministr Lux vlastní nejen početnou rodinu, ale i tři mohutné psy, obdařil jubilanta velkým pytlem granulí Pedigree Pal. V pražské restauraci Na Vlachovce, kde se oslava narozenin konala, se objevili i dva živí pašíci, rovněž to dárky pro šéfa zemědělského resortu. **(dd)**

Slezsko, mé Slezsko

Sním o Slezsku, stýská se mi po rodném Slezsku, ohlížím se teskně za Slezskem svého dětství...

Jakkoli dobře mne přijala Morava, jakkoli jsem za ta dlouhá desetiletí už do ní vrostl svou prací, bydlištěm i vlastní rodinou, přece jen cítím a vím: kdykoliv jedu do Slezska, vracím se; čemusi ve mně samém se blížím — a jedu-li pak odtamtud, vzdalují se. Tam, asi jen tam, může z luk i lesů tajemný hlas zavolat mé skryté, pravé jméno, neboť ho vysloví mluvou i přízvukem rodného kraje... Tam, jenom tam, ve Slezsku, je ta půda, ta hlína, z níž jsem stvořen, neboť i bytosti mých předků z ní byly uhněteny...

Smějte se, páni učenci, smějte se mi, světáci a světoběžníci, ale já vím: jsou vazby, jsou svazky, jsou tajemná vlákna, která spojují věci spíš tušené, spíš cítěné srdcem, než zřetelné, měřitelné, vyčíslitelné... Kdyby mělo Slezsko svého profesora Higginse, znalce jemných jazykových odstínů, řekl by mi: Slyším ve vaší češtině nádech a zabarvení těch slezských nářečí, jakými mluvili donedávna lidé z vrchů kolem Bílovce, lidé z náhorních vesnic Skřipova, Hrabství, Vyškovic...

Jak to, že jsem se, vzdálen rodného kraje od svých jedenácti let, nezbavil onoho lehkého „nátisku", který v mé řeči i v stavbě mých vět rozezná jen školené ucho vědy — či ještě spíš sluch příbuzného srdce?

Toho dne, kdy jsem si poprvé uvědomil, jak velice mne vzrušují slova „slezský", „Slezsko", pochopil jsem: stárnu! Neboť stárnutím dochází člověk pochopení mnoha věcí, pojmů i hodnot, které mají, jediné, důležitost pro něho. Neboť v uspěchaném mládí a pragmatickém středním věku myslíme v jiných stupnicích hodnot, často nám vnucovaných jinými, jiným prostředím, jiným mravem.

Bylo mi nelehko, když mne v dětství, v studeném pozdním podzimu roku 1938 přesazovali na Moravu — oč hůře muselo být otci, zakořeněnému do Slezska a jeho neustále ohrožovaného češství tolikerým způsobem... Ty první kroky na Moravě byly pro mého otce k nepřečkání. Ani přemíra práce na novém školním působišti nedokázala mu zaplašit těžké myšlenky; stále cosi v sobě přemílal; vyšel-li ven, aby se trochu sžil s novým prostředím, zastavoval se v chůzi s pohledem opřeným o pomyslné mříže... V takové dny sedal doma do kouta, kde bylo vtěsnáno jeho staré harmonium, dovezené s trochou nábytku z posledního působiště v hraniční obci na Opavsku, a v jednoduché harmonii hrál slezkou hymnu se slovy Adolfa Heyduka:

Slezská vlasti, půdo svatá,
země nejkrásnější z všech...

Hlas měl slabý a nejistý, selhával mu zvláště ve výškách, když zpíval verš o sepětí s Moravou i Čechami:

...K dvéma sestrám připoutána
pásmem věkověčných hor...

Ale jindy nedokázal potlačit hněv. „Nechali nás na pospas cizím," říkal, a jeho zklamání připomínalo hněv Bezručův... Páni z metropole ostatně ani tehdy, ani později nejevili o Slezsko jiný zájem, než ten ekonomický. Na mapách z posledního půlstoletí už nenajdeš zakreslenou historickou jižní hranici našeho Slezska; ostatně i Slezská Ostrava je už dávno slisovaná s tou Moravskou v jedno. Aspoň že ta krásná černá orlice s pružinou zakončenou trojlístky nám zůstala v koutku velkého znaku republiky!

Občas se vracím v rodný kraj, ke hrobům rodičů a předků. Ale jaký je to návrat! Cestou, už od zpustlého kostelíka na ostrohu, trčícím do hlubokého údolí Moravice u Slezské Harty, mne provází nrzuté krákorání havranů: Návrat? Návrat? Pokárat! A poštolky panáčkují nad prázdnými poli, jako by se pozastovovaly nad mým pozdním pochopením: pozdě, je pozdě se vracet... a jařabiny kolem cesty k Deštné rudnou nade mnou nevolí: Kdes byl? Kdes žil? A šel-li bych raději někudy bokem, i šípky by mne zdržovaly háčky svého trní: bude to bolet, raději se nevracej...

Dávno zmizely ty voňavé meze mého dětství ve Slezsku, meze vyznačené v pradávnu skřivánky a poctivě dodržované mými rolnickými předky. Dávno zetlely na prach dřevěné šindely, které uměli štípat pro celou vesnici můj děd i praděd z matčiny strany... A na místě mého rodného domu v Hrabství je dnes už starý švestkový sad, vždyť ho vysadili na podzim pětačtyřicátého, když odkludili trosky stavení do základů vyhořelého — po zásahu granátem, v těch urputných bojích o chudou vrchovinu mezi Opavou a Fulnekem. Ten dům míval — jako tolik fortelných stavení našich předků — ve sklepě svou studánku, svou bezpečně chráněnou pitnou vodu, v níž se i chladila smetana v hliněných nádobách; ve sklepě vydrželo i máslo, postavené na studených kamenných dlaždicích u studánky.

Jak zní krásně ta prastará jména slezských vesnic na mém rodném Opavsku, jak mi sládnou na jazyku! Raduň, Hrabyň, Hrabství, Třesina, Hlubočec, Podvihov... Z těch starých jmen sice na mne volá, někde v srdci mi rezonuje tichý hlas krve dávných rodů, jejichž soutokem se — načas! — stala moje stesknění sycená krev i míza...

Jedu do Slezska jen na chvíli — zažehnout plamének svíčky na hrobě rodičů a postát ve vzpomínce i u pomníčků prarodičů, tet, strýců... Už i hroby bratranců jsou rozesety po slezské zemi. K těm se nedostanu jinak než v nostalgické vzpomínce, v níž se mi vybavují mladí, tak jak vypadali, než nás život vzdálil a rozptýlil...

Ale někdy, když přijíždím do Slezska v modře rozklenutém dni, zdá se mi, že slyším i víc... Z návrší, kde stojí červený hradecký zámek, jako by doznívala kaskáda klavírních tónů: to Beethoven hraje panstvu na zámku! Teď dutě bouchlo víko klavíru, jak v hněvu opouští zámek a shání kočár na dlouhou cestu... Projíždím Brankou a na mostě přes Moravici v hrčivém hlasu vod rozeznán bručivě epigramy starého Ještěra-Bezruče... Z „vysoké" Hrabyně jako by ještě lehce doznívaly zvony: pojďte, pojďte sem, káže farář Böhm... A zdola, od Kravař, zní mi „šumna pěsnička": zní z hospody, kde svoje Mezivodky po chvílkách sepisovala Ludmila Hořká...

Ale ten nejsilnější hlas, chvílemi burácivý, chvílemi přerývaný vzlyky ztrápeného národa, zní mi občas z Ostré Hůrky: tam to bylo, co se Slezané nahlas přiznali ke svému češství — a to platí, i když toto vyznání snad nikdy nikdo neoplatil stejně vřelým hlasem! Hlasem, který by nedrsnělo kupeckým počtářstvím ani neskřípal shovívavou nadřazeností povýšené metropole, ale zaznívalo bratrskou úctou i uznáním!

Ach, ty mé ztracené Slezsko! Hledám Tě v černých, tesných listech Ferdiše Duši, cosi dohlédám v obrazcích Heleny Salichové, po trošce sbírám Tvou nahořklou vůni v řádcích Vojtěcha Martínka, A. C. Nora, Frana Směji, Jarmily Glazarové, v rýmech Leopolda Čady... Všude a ve všem hledám ozvěnu rodného kraje: smějete-li se mi, smějte se i Halasovu návratu do jeho Kunštátu!

Nakonec všechno měříme rodným krajem... „Je to tu skoro jako u Skřipova," říkám, když jdu mezi lesy někde na Moravě — a myslím na bílý skřipovský kostel, v němž mne — dávno — pokřtil pan farář Hub a u jehož zdi už dávno zprachnivěly kosti děda Alberta. Mého děda, jenž zplodil devatenáct dětí; nejmladší z nich byla moje matka, i dali jí ve skřipovském kostele jméno po patronce všeho Slezska... A slyším-li kdekoliv jméno Hedvika, dodnes to zabolí, neboť pocit „matka" a „Slezsko" mi splývá do téže nostalgické vůně... Svatá Hedviko, patronko všeho Slezska, rozprostři cípeček svého ochranného pláště i přes tu naši malou, kdekým zapomínanou otčinu!

Svěřím se vám: když jsem jednoho pozdního léta sestupoval dolů k Vrbnu z hřebenů Jeseníků, tam, kde se jejich srázy sklánějí směrem k mému Slezsku, strhl jsem z borůvčí hrst drobných okrouhlých lístků a vhodil je do spěchajících vln horské bystřiny, aby je donesly do Opavice a jejími hraničními vodami až někam k Opavě...

Snad to drobné, nahořklé borůvkové listí tam vyřídilo: je hořké, je těžké žít i dožívat daleko od rodných míst...

Žij šťastně, mé Slezsko!

LADISLAV RUSEK

Text stejnojmenného krásného tisku s grafickou výzdobou autorovou, vydaného letos v péči Leopolda Čady. Vzorně graficky upravil a vytiskl Bruno Karásek v Ludgeřovicích.

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRANIČÍ

Dr. Jaroslav Strnad nám poslal nekrolog k úmrtí vydavatele Petra Paška ve Švýcarsku. Je v něm i smutek nad faktem, že nikdo v Praze zatím jeho "Konfrontaci" nepochválil, ani ho neodměnil Řádem Bílého lva...--Čtenář z Německa nám připomněl, že dr. Josef Kratochvíl-J. K. Baby /žije v Kemnat u Stuttgartu/ si získal nehynoucí zásluhu, že svou "Čs. dálkovou školou" v Německu v 60. letech pomohl udržet český jazyk mezi našimi dětmi.--13. 1. tomu bylo 6 let, co v Melbourne /Austrálie/ zemřel významný pedagog a autor Miroslav Cígler, nar. 27. 12. 1923 v Košicích.--Ve Warwick, Qld., si úspěšně vedou Pěšinovi: otec Jan, paní Jana a 2 synové.--Univ. of Buckingham udělila čestný doktorát českému premiérovi V. Klausovi.--Po 25ti letech života v Německu se do Ústí n. L. navrátil Josef Strnad. Poslal nám vylíčení svých problémů pod nadpisem "Kolotoč byrokracie v Kocourkově".--"Páté schwarzenberské setkání" se bude konat 13. až 15. září na stejnojmenném zámku v bavorském Scheinfeldu. Setkání připravuje hlavně dr. Vilém Prečan.--V současné době je ve Francii 8 krajanských spolků. Nejznámějšími krajany jsou: Milan Kundera, Jiří Kolář a prof. Josef Fišera.--"Víd. Svob. Listy" znovu vytiskly své č. 1 z 26. ledna 1946, na počest 50. výročí vzniku. V dvoučlenné red. radě byli: J. Brázdil a K. Matal. Článkem přispěl tehdy také por. P. Josef Pojar, válečný parašutista.--"Střípky" na N. Zélandě nazvaly Mirka Pavlíka patriarchou Čs. klubu. Němci ho donutili pracovat na atlantických opevněních proti invázi. Později měl možnost se přihlásit do čs. zahr. armády.--Interpress, 206 Blythe Rd., London W. 14 OHH, Anglie vydal nový katalog knih na skladě, včetně knih o čs. letcích a vojácích za 2. války.--Za účasti 12ti velvyslanců byla 2. 3. v Londýně /Anglie/ sloužena mše a trvzna za paní Olgu Havlovou. Organizátorem byl dr. Jan Lang.--Máme perfektní foto čs. uprchlíků v Murnau z jara 1949.--Slovensko vydalo barevné pohlednice země; tvrdí, že je srdcem Evropy.--MUDr. Jindřich Žák/z Kojetína/ bude v srpnu v Bernu representovat v Č. republice žijící Švýcary.--Jiří Sachr odešel z Pardubic v r. 49 a jeho adresa je: 26 Valda St., Sydney-Bexley, NSW, 2207, Austrálie.--Ve Vatikánu vyniká český jezuita Tomáš Špidlík. Je to prof. mystické teologie a ekumenista světového významu. Píše knihy v šesti jazycích.--M. Sirový /rez. Austrálie/ byl v 50. letech vězněn komunisty 12 let. Jeho žádost o odškodnění byla zamítnuta. Podává ji znovu.--Poslanec Václav Holub s paní Aničkou zdraví naše čtenáře po celém světě. V Anglii jsou spokojeni.

Přenechejte nám starost c hroby Vašich předků v českých zemích.
Zajistíme běžnou péči a příležitostnou dekoraci hrobu dle Vašeho přání.
Více informací Vám poskytneme na adrese:
vzkaz ®
K. Weniger
Zengrova 25
703 00 Ostrava 3
Česká republika
po obdržení vyplněného kuponu
✂ ----------
.....
Jméno .....
Ulice .....
Město .....
PSČ .....

U zubního doktora v jedné dědině, kde mají ordinaci hned vedle kostela, říká doktor: "Enom sa strýcu klidně posaďte, mosíme ale chvílu počkat až skončí mša." "To ste tak pobožný doktore?" "Tož to ani né, ale už sem třikrát dostál pokutu za rušení bohoslužeb."

Co je to stav legislativní nouze?

MfD - 3.2.96

Ve středu vyhlásil předseda Poslanecké sněmovny Milan Uhde poprvé v historii stav tzv. legislativní nouze. Stalo se tak v souvislosti s nutností urychleně přijmout vládní návrh zákona, kterým se mění a doplňuje zákon č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku. Tato novela zákona o půdě reaguje na nález Ústavního soudu, jímž byl rozšířen okruh restituentů v oblasti zemědělského majetku zrušením podmínky trvalého pobytu v ČR, obdobně jako se tomu již dříve stalo u mimosoudních rehabilitací. Ústavní soud však zároveň zrušil lhůty, v nichž mohou oprávněné osoby o majetek žádat, proto se do zákona zapracovávají lhůty nové, aby nevznikl stav právní nejistoty.

Ústavní soud zároveň zrušil lhůty, v nichž mohou oprávněné osoby o majetek žádat

Stav legislativní nouze je v českém právním řádu nový institut upravený v § 99 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny (ve světě bývá většinou upraven přímo v základním zákoně - v ústavě). Vyhlašuje se na určitou dobu (zpravidla takovou, která postačuje k rychlejšímu než obvyklému postupu při přijímání určitého zákona) za mimořádných okolností, kdy jsou ohrožena základní práva a svobody občanů nebo bezpečnost státu nebo hrozí-li státu značné hospodářské škody. Parlament možnosti vyhlásit stav legislativní nouze využil, ačkoli v případě zemědělských restitucí zřejmě nedošlo k žádným mimořádným okolnostem, což ostatně ve svém stanovisku vyjádřili např. poslanci za Občanskou demokratickou alianci nebo za Křesťansko-demokratickou stranu, nýbrž pouze pro nutnost urychleně reagovat na zásah ústavního soudu do právní úpravy.

O rychlejším postupu, jenž spočívá v projednání návrhu vládního zákona v tzv. zkráceném řízení, kdy je redukováno obvyklé první, druhé a třetí čtení zákonů v parlamentu,

Vyhlašuje se za mimořádných okolností, kdy jsou ohrožena základní práva a svobody občanů nebo bezpečnost státu nebo hrozí-li státu značné hospodářské škody

rozhoduje na návrh vlády předseda Poslanecké sněmovny. Dosáhne se jím zejména toho, že příslušný garanční výbor má stanovenu na projednání krátkou (např. jeden den) a nepřekročitelnou lhůtu namísto běžné šedesátidenní (která může být ještě prodlužována), řečnickou lhůtu pro poslance v plénu sněmovny lze omezit až na pět minut, jednotlivá hlasování mohou následovat bezprostředně po sobě.

Podobně nový jednací řád upravil zákonodárný proces k provedení rozhodnutí Rady bezpečnosti Organizace spojených národů o akcích k zajištění mezinárodního míru a bezpečnosti, jestliže splnění závazků vyplývajících pro Českou republiku z rozhodnutí této mezinárodní organizace vyžaduje neodkladné přijetí zákona. Mechanismus byl do zákona zabudován zejména po negativních zkušenostech s někdejším jednacím řádem České národní rady, který znemožňoval kupříkladu urychlenou reakci na zpřísnění nebo naopak zmírnění sankcí vůči Svazové republice Jugoslávie a územím Bosny a Hercegoviny ovládaným bosenskými Srby.

Richard W. FETTER

NAŠI V USA

Podle archívů min. vnitra vyslala StB na západ před 9. 1. 1952 údajně dr. V. Chalupu s paní a dítětem a dalších 12 osob, které se usadily většinou v USA. Byli to podle abecedy: Dvořáková /dnes Špačková/, Chudánek, Krakešová, Netík, Netíková, Pechan, Pivečka, M. Povolný, Tillová, Trutnovský, Voda a Vojtek. V dopise redakci "Čs. novin" v USA konstatoval gen. Miloš Knorr, že "Mojmír Povolný nevěděl, že jeho průvodce je agent StB" a dodal, že i o F. Peroutkovi se říkalo, že se dostal na západ podobnou cestou.--V Clevelandu zemřela známá krajanka B. Dolejšová, 73, matka pěti dětí.--Přeštický rodák Jaroslav Kulhavý/ročník 1920/, zemřel v Berwyn, IL. Vyučil se pekařem u Vokolků v Praze.--Čs. poslanec do února 48, Ludvík Rychtera, zemřel v Clevelandu, OH 18. 12. 95. Narodil se 6. 7. 1906 v Husovicích u Brna.--Dr. Vlad. Dostál, CT připomněl jménem Republikánské strany v zahraničí kvality býv. předsedy strany inž. Eduarda Dellína, který zemřel před rokem.--Předsedou Czechoslovak-American Society /1601 49th St. S., Gulfport, Fl. 33707-4340, USA/je John A. Bozovich, Čech z Chorvátska. Tel. 393-4772. Jejich nejaktivnější sezóna je v zimě, kdy do oblasti kolem St. Petersburku přijíždějí hromadně za sluníčkem naši krajané z Chicaga, Clevelandu, Detroitu a N. Yorku.--Pí Ludmila "Duna" Konvičková se nepřestěhovala na stálo do Trhových Svinů, ale její adresa je: 6415 Green Valley Circle. No. 113, Culver City, CA. 90230, USA.--Ze S. Franciska hlásí autor V. Kříž, že byl loni na Podk. Rusi /u hrobu Nikoly Šuhaje v Koločavě a v muzeu I. Olbrachta/. Vydal ve svém nakladatelství OBZOR v Jihlavě knihu prof. Z. Daneše z Tacoma, Wash. "Rukopisy bez tajemství a záhad". Doporučuje krajanům odběr "Č. Dialogu". Tam vyšel článek o paní Irenou Schwede, která vlastní české knihkupectví v Palo Alto, CA. Brněnská "Rovnost" otiskla Křížovu reportáž z Kostariky.-- Tři nejvýznamnější naše kulturní organizace v N. Yorku pořádají 19. 4. v Plaza hotelu THE BESEDA BALL. Čistý výtěžek připadne na restauraci Národní budovy na 73. ulici. Budova má 5 pater. Duší podniku je pí Betty Lee Knorr.--Rada vzájemnosti Čechů a Slováků /dříve: Rada svob. ČSR/ svolává výroční Valnou hromadu na 30. března 96 do Národní budovy. Znovu se zaktivisoval Jiří Horák. Pozvání na schůzi podepsali: M. Povolný, M. Fabry a Milan Fryščák.--Pražské "Květy" přinesly tendenční článek o bratřích Mašínových a M. Paumerovi pod názvem "Krvavý příběh".--Cleveland navštívilo 10 starostů z ČR, plus 5 tlumočníků.--31. 1. zemřel posl. Eduard Fusek, 95. Popel bude uložen ve Val. Kloboukách.--Krajanka M. Chlapecká, 93, zemřela v Arkansasu. Zanechala 22 vnuků.

U Pergamenky 6, 170 00 Praha 7
tel. a fax: 02/80 25 971

Český dialog

je měsíčník pro Čechy doma i ve světě. Vychází již šestým rokem pro čtenáře, která zajímá současné dění doma i ve světě, historie, kultura, kontakty, sle především chiasy, dopisy, názory, polemika a dialog. Pestrý časopis, plný zajímavých článků od autorů z celého světa (také vhodná příležitost inzerce do zahraničí) je šířen doma firmou A.L.L. Production, do zahraničí pak prostřednictvím předplatitelů a Ministerstva zahraničních věcí ČR. Lze jej objednat na uvedené adrese.

Mezinárodní český klub

je živá podoba časopisu Český dialog. Podporuje setkávání členů z domova i ze světa, kulturní výměny, obchodní kontakty, zajišťuje výhodné podmínky pro cestování včetně slev.

Například:
- zlevněné cesty autobusem po některých místech Evropy
- zlevněné knížky, CD a hudební či mluvené kazety
- slevy při návštěvách některých pražských divadel, koncertů a výstav
- slevy při ubytování v pensionech a hotelích v Praze a v dalších místech ČR, ale i ve Španělsku, v Jižní Africe, a jinde
- bezplatnou soukromou inzerci v Českém dialogu.

Mezinárodní český klub je otevřen i firmám, které se chtějí jeho prostřednictvím představit v širokém rozsahu působnosti klubu, a to jak v ČR, SR a do celého světa, bohatá informační banka o aktivitách Čechů na různých místech planety, aj.

Podrobnější informace na uvedené adrese.

Navštivte 2. (přízemní) nádražní pavilon T. G. M. tel. a fax: 02/242 41 059

Měsíčník moravského humoru a srandy:
"Trnky-Brnky", Box 55, 763 12 Vizovice, ČR.
US$10 za rok..

Karel Husa píše z Ameriky do Brna

VĚRA LEJSKOVÁ

BRNO. Známý český, světově uznávaný skladatel Karel Husa (1921) udržuje stále čilé styky s brněnskými skladateli a interprety.

Téměř padesát let žije v Americe – na Univerzitě v Ithace byl profesorem skladby, řízení a orchestrace, i vedoucím Univerzitního symfonického orchestru. My sami máme od něj rozsáhlou korespondenci, v níž nám děkuje za soustavné provádění jeho Českých duet pro klavír čtyřručně, píše i o okolnostech jejích vzniku, také o svých dalších tvůrčích plánech i posílá své kompozice, které bychom zde jinak těžko získali; velmi se zajímá též o Schubertovu soutěž pro klavírní dua v Jeseníku.

Významný sokolský borec a čs. vlastenec, Joe Machek, oslavil před časem v Los Angeles, CA své 75. narozeniny. Právě dokončil své "paměti"; rukopis má přes 600 stran. Na snímku je br. Machek se svou paní, bez které by nebyl, kde je.

Pravidelná je také Husova korespondence s brněnským skladatelem Ctiradem Kohoutkem, v níž se zase netají svými sympatiemi ke Klubu moravských skladatelů a vzpomíná uvádění svých děl v Brně, např. čs. premiéry cellového koncertu, smyčcového kvarteta aj.

Na lednové schůzi Klubu moravských skladatelů byl Karel Husa jmenován jeho čestným členem; z odpovědi, která od něj vzápětí přišla na adresu předsedy KMS Pavla Blatného a místopředsedy KMS Ctirada Kohoutka, cituji: „Vážení přátelé! Děkuji Vám mnohokrát za Vaši zprávu, že jsem byl zvolen čestným členem Klubu moravských skladatelů! Vašeho jmenování si nesmírně vážím. Je mi velikou ctí býti členem spolku uznávaných současných skladatelů Moravy, země, která dala tolik velikánů nejen světu hudby, ale prakticky ve všech odvětvích umění, vědy a nesčetných jiných disciplínách! Býti členem spolku veliké tradice, u jehož kolébky byl Leoš Janáček, je nejen velká radost, ale též krásné vyznamenání!" atd.

Je pozoruhodné, že Karel Husa, pražský rodák, má tak vřelý vztah k Moravě. Navíc byla u dopisu přiložena i kresba L. Janáčka od Johna Miniona – i to je, myslím, víc než symbolické...

"Rovnost", 23. 2. 96.

